

Páter Josef Kubín - Kněz pro těžké doby

Nikdo, z jeho známých mu neřekl jinak, než “pan Kubín”. Narodil se 13. prosince 1912. Pocházel z Nového Města nad Metují, kde provozovali jeho rodiče kino Oko, protože tatínek byl válečný invalida. Měl devět sourozenců, a to jednoho bratra a osm sester. Díky jim se naučil rozumět světu žen. “Já vím, jak holky pomlouvají kluky. Jednomu smrdí nohy, druhý má veliké uši.” říkával. Když člověk vyrůstá mezi deseti sourozenci, na které musí brát ohled, jimž se musí přizpůsobovat, je na leccos do budoucna připraven, schopen něco vydržet. 6 děti se narodilo do 1 světové války a 5 po první světové válce. Po první světové válce je tatínek invalida. Během první světové války v listopadu roku 1915 otec narukoval a bojoval na ruské a italské frontě. 11. července 1916 byl raněn a vrátil se domů jako stoprocentní válečný invalida, protože mu výbuch způsobil úraz obou rukou. Se smrtí zápasil v nemocnicích v Innsbrucku a ve Vídni. Sám své zranění popsal ve stížnosti proti zamítnutí nároku na takzvaný ošetrovací přídavek pro bezmocné z 16. března 1943 takto: „Moje zranění, válkou způsobené spočívá v tom, že levá ruka jest amputována a pravá ruka, četnými zraněními tak zkomolena, že se rovná amputaci a následkem toho jsem úplně bezmocným a potřebuji k úkonům denního života stále pomocnou sílu.“

Když se chtěl najíst tak mu museli lžiči připnout. Poslední tři sestry jdou do stejného řádu. Před válkou pracoval otec jako mistr v tkalcovské továrně.

Přizpůsobovat se, to pan Kubín potřeboval po celý život. Pan Kubín je pozdní povolání. Před vstupem k salesiánům procestoval celou Evropu. Vystudoval obchodní akademii v Náchodě. Vzhledově i povahově byl velice jemný, byl však také zbožný. Některé učitele jeho zbožnost dráždila, snažili se ho zesměšňovat, říkali mu “svatý Alois”. Nebylo nijak lehké podobné konflikty snášet. Jeden z učitelů ho neustále shazoval, když ho přesvědčoval, že po studiu nikde nenajde zaměstnání. Jeho tatínek však byl poslancem za Lidovou stranu, uměl se pohybovat mezi lidmi, a tak s jeho pomocí našel místo bankovního úředníka. V roce 1934 jim ředitel zaplatil zájezd do Říma a tam 1. dubna na Velikonoční pondělí bylo svatořečení Dona Boska. Na mladého Josefa Kubína to udělalo takový dojem, že se rozhodl změnit svůj život.

Ve třiatvaceti letech odchází Josef Kubín a do Fryštáku, aby zde od kvarty studoval klasické gymnázium. Po gymnáziu nastupuje do noviciátu Hronskom svätom Beňadiku, na Slovensku a 30. 10. 1937 je slavnostně oblečen do kleriky. Když ukončil noviciát, šel do filozofického studentátě v Ostravě, potom odchází na pedagogickou asistenci do Prahy. Nastupuje jako sekretář ředitele ústavu páteru Štěpána Trochty. Po záboru Rakouska fašistickým Německem Trochta pomáhal šéfovi vídeňského baletu, Gruzínci Sašovi Leontějevovi. Aby neměl pocit, že se nechává vydržovat, nacvičoval s tanečnickými vystoupení. Byli tak úspěšní, že na něj přišlo policii udání pro podezření z používání hypnózy. Pan Kubín měl Sašovi pomáhat. Spolupráce však byla nelehká. Sašu nový spolupracovník nadchl, přemlouval ho, ať s ním odjede do Spojených států, že je čeká skvělá baletní kariéra. Pater Trochta mu říkával: “Josefe, doufám, že hopsandu dělat nebudeš.” Když si Saša Leontějev dovolil kritizovat primabalerínu kolaborující s Němci, poslali ho za trest do koncentráku. Poté, co tančil pro pobavení vězňům, ho zavraždili.

27. května 1942 skupina vycvičená v Anglii zaútočila na vozidlo zastupujícího říšského protektora Heydricha poblíž salesiánského ústavu. Nastaly těžké časy. Pan Kubín byl svědkem zatčení ředitele ústavu pátera Štěpána Trochty gestapem a prožíval těžké chvíle strachu, kdy si pro něj jako sekretáře také přijdou. Ten byl poslán do koncentráku s poznámkou: návrat nežádoucí. Tenkrát ještě zatčení unikl. Nástupcem pátera Trochty se stal páter Novosad. Ten na Kubína z tohoto období vzpomínal asi takto: “Víš, Kubínovi se člověk musí dostat pod kůži. On někdy vypadá jako komediant, ale kdykoliv jsem já v noci přišel do kaple, tak jsem tam vždycky našel Kubína.” 2. srpna 1944 se Josef Kubín zasněcuje věčnými sliby ve Fryštáku Bohu navždy.

Po válce, v roce 1948, když mu bylo už 36 let, byl Josef Kubín 20. června 1948 vysvěcen v Litoměřicích na kněze vysvěcen na kněze. Doma měl velice slavnou primici. Průvod družiček byl asi dva kilometry dlouhý. Byl ustanoven ekonomem nově otevřeného ústavu pro pozdní povolání v Trmicích. Když se mu podařilo za

dva roky ze zpuštěného domu vybudovat slušný ústav, odvezli ho v noci ze 13. na 14. března 1950 spolu s ostatními salesiány do Oseka u Duchcova. Poznal i prostředí nechvalně známého Hájků u Prahy a Želivý. Svědectví jeho neteře: Nikdy jsem neslyšela, aby se babička a s dědečkem na něco stěžovali. Předsedové lidové strany dostali 22 let. Manžel neteře Dvořák dostal 22. Let. Po třech letech převýchovy v internaci byl díky jedné ze svých sester propuštěn. Byla velice výmluvná a chodila po různých úřadech tak dlouho, až ho propustili. Poučili ho, aby ve vlastním zájmu neobnovil řeholní život a zařadil se mezi vládnoucí pracující třídu. Zařadil se. Prošel několik zaměstnání, mimo jiné pracoval také u velice slavného parapsychologa pana Kafky v Červeném Kostelci, až skončil u podniku „Vodní stavby“ na stavbě Křimovské přehradě u Chomutova. Pracovali zde již někteří spolubratři a řeholníci jiných řeholí, převážně laici. Páter Josef se rychle zorientoval. V krátkém čase, se stal sociálním referentem, který měl na starosti o ubytování dělníků, a mohl proto zařídit, že nejen spolubratři, ale i ostatní řeholníci měli možnost bydlet spolu. Když se mu podařilo vytvořit takové zázemí, mohli přijít na přehradu pracovat další mladí spolubratři. Společně bydleli, po práci studovali a pokračovali ve formaci. Tak bylo zachráněno mnoho povolání těch, kteří zůstali sami a rozptýleni. V té době se také Páter Kubín naučil docela dobře vařit, což umožňovalo určitou nezávislost na závodní kuchyni, zejména o svátcích. Časy nebyly idylické. V té době Bezpečnost intenzivně pátrala po známém vrahovi Mrázkovi. Nemohla mu přijít na stopu, a prověřovala kde koho, i řeholníky. V letech 1956 až 1957, po potlačení kontrarevoluce v Maďarsku se ve svém tažení zaměřilo i na salesiány. Postižení byli i spolubratři na Křimovské přehradě v čele s Páterem Kubínem.

27. ledna 1958 proběhlo hlavní líčení městského soudu v Ústí nad Labem, kde obžalovaní popřeli vznesená obvinění, zvláště pak, že jejich duchovní činnost, mše a modlitby měly politický obsah. Jejich vinu přesvědčivě nedokázala ani svědectví salesiánů Karla Tinky, Miloslava Franka, Bohuslava Hankuse, Jana Roba, Josefa Lepaříka a dalších, jejichž výpovědi v protokolu o hlavním líčení chybí. Všichni byli obviněni z trestného činu podvracení republiky a odsouzeni Kubín na dva a půl roku, Zorzán na patnáct měsíců, Vításek na jeden a Kopecký na dva roky. Jejich celý majetek byl zabaven, ačkoli k jeho ztrátě nebyli odsouzeni. Josef Zorzán po svém propuštění v lednu 1959 písemně několikrát žádal o navrácení osobních věcí a liturgických předmětů. Nikdy se jich však nedočkal, protože byly soudem chápány jako věci sloužící k trestné činnosti.

Kubín byl tedy odsouzen na dva a půl roku za podvracení republiky a octl se ve Valdicích u Jičina.

S ostatními vězňými kněžími zde brousil sklo na lustry.

Když líčil zážitky z vězení, měli posluchači dojem, že to byla jedna velká legrace. Pochopitelně tomu tak nebylo. „Jednou mi bylo těžko, vzpomínal. Trochu jsem svou situaci Bohu vyčítal. Náhle mě však zaplavila taková radost a útěcha, že už jsem se nikdy neodvážil reptat.“ Páter Kubín byl inteligentní a velice pohotový. Jedna jeho vzpomínka na vězení je taková: „Jednou mě chtěl velitel strčit na samotku. Já samotou jsem vždy těžko snášel. Říkal jsem si: tady pomůže jenom lest. Odpověděl jsem mu. Pán Bůh vám to odplatí pane veliteli. Já už jsem tolik potřeboval udělat si duchovní cvičení. Ani hodinu jsem nebyl sám.“

Páter Kubín uměl velice hezky a dramaticky vyprávět. Tato schopnost se mu ve vězení velice hodila. „Nikdy jsem nikomu neříkal, že jsem kněz. Často jsem však vyprávěl. Přečetl jsem mnoho knih, doma jsme měli kino, a tak jsem měl bohatou zásobu námětů. Mám pocit, že některým spoluvězňům se mi podařilo pomoci. Jeden spolubratr přišel na celou, a hned spustil, že je kněz, řeholník. Spoluvězni, ho dráždili, tak mluvili sprostě a dělali mu jiné naschvály. Byl z toho velice nešťastný.“ Po propuštění se Páter Kubín vrátil k Vodním stavbám a po čase se stal laborantem ve stavební laboratoři. V té době mnoha spolubratřím zprostředkoval vysvěcení na kněze. Každý, kdo se s Jednou Rychlým někdy setkal, ví, že je svůj. Páter Josef Kubín o něm kdysi svým proslulým stylem prohlásil: „Jeníčku, ty jsi anděl v lidském těle, ale žít s tebou je peklo.“

V období „Pražského jara“ v roce 1968 dostali salesiáni zpátky kostel svatého Kříže Na Příkopě a páter Josef Kubín se stal rektorem. Začal zde nový život. Rytmičká skupina „Giovani“, čtvrtěční bohoslužby slova s hudbou a promítáním diapozitivů přitahovaly tolik lidí, že kostel návalu leckdy nestačil. Tím se stal „trnem v oku“ normalizátorům, a tak byl Páter Josef přeložen ke svatému Rochu na Olšany. Když i tam začalo být živo, jednoduše mu odebrali v roce 1973 státní souhlas. Páter Kubín se opět vrátil k civilnímu zaměstnání. V té době mu bylo šedesát, ale jak sám říkal, nevydržel by nebýt mezi lidmi. Našel si práci u Metrostavu ve skladu dílů k výstavbě tunelu metra. Krátce na to, co mu byl odebrán souhlas si koupil malou chatu blízko Prahy. Celá léta pak sloužila k setkávání spolubratřím, nejrůznějších společenství. Po „sametové revoluci“

v roce 1989 mohou salesiáni opět veřejně působit. Páter Kubín se vrací ke sv. Kříži, a tak má možnost zde uvítat hlavního představeného salesiánů Don Egidia Viana, který v roce 1991 zavítal do Československa. Hlásí se však léta. Páter Josef stárne, ale věrně slouží. Myslím si, že za posledních deset let jsem ho znal ze spolubratří asi nejlépe. Jeho věrnost byla obdivuhodná. Pokaždé byl v kostele dlouho před jeho otevřením. Pán ho povolal náhle v roce nedožitých osmdesátých narozenin. Páter Kubín prožil složitou a těžkou dobu. Ze 44 let kněžství mohl pouhých 8 let veřejně působit. Přesto nechápal dobu, kdy mu to nebylo umožněno jako trest. Zůstal věrný svému povolání v době, kdy ho mnozí opouštěli. Byl za ně Bohu vděčný. Prožil i mnohá jiná utrpení, o kterých se možná nikdy nedoví ani jeho nejbližší.

Svědectví pátera Jaroslava Mikeše:

Miloval salesiánské dílo, byl rád salesiánem. Žil pro ně a dokázal se úplně obětovat. Jeho zbožnost byla neotřelá. Pamatuji si, jak mi říkal: „Jaroslave, je lehké sklouznout k průměrnosti. Dnes sloužím mši svatou doma sám, mohl bych ji mít klidně za čtvrt hodiny odbytou, klidně bych ji mohl sloužit v civilu, ale já se vždycky obléknu do alby, vezmu si štolu, aby mě moje služba nezevšedněla. Když v tomhle člověk přestane mít vůči sobě nároky, lehce sklouzne do všednosti. Vídal jsem ho modlit se breviář. Často jsem ho viděl modlit se růženec. Ve chvílích volna chodíval podél řeky a modlil se. Zakládal si na včasnosti. Nesnášel, když někdo zahajoval mši pozdě. Komentoval to: „Nerespektuje čas druhých.“ Nesnesl, když byl někdo liknavý ve věcech, které měl dělat. „Je to úcta k člověku i k Bohu, když začínáš přesně“, říkával. K jeho postojům patřilo i toto: „Jsou-li tvoje dlaně otevřené, máš je otevřené k darování, ale také k požehnání Božimu. Když je máš zavřené, nemůžeš obdarovávat a nemůžeš být ani požehnaním Božím obdarován, protože máš dlaně zavřené“. Jeho velkorysost byla veliká. Z jeho úst často znělo: „Pán Bůh je Grand! Pamatuj si, Pán Bůh je Grand!“ To opravdu často opakoval a podle toho žil. Říkával mi často různé poučky a rady do života, které si do dneška pamatuji. Například: „Když k tobě někdy někdo přijde, nezapomeň, abys měl něco v ledničce. Vytvářej domov, ne ústav. To je salesiánské. Don Bosco nechťel ústavy, budoval domovy.“ Co jsem u něho obdivoval jako u člověka, bylo to, že dokázal být věrný. Věrný slovu, i když věděl, že za to bude třeba nepochopený. Díky věrnosti církvi a Donu Boskovi byl také zavřený. Vypravoval velmi květnatě a velmi osobně příběhy z kriminálu. Byl velmi obětavý, pomáhal různým lidem, ale vůči sobě byl velmi skromný. Skromnost byla jeho velká ctnost. Skromnost vůči sobě a velkorysost vůči druhým. Měl široké srdce, které dokázalo rozdat úplně všechno, dokázalo pomoci každému a dokázalo přežít i všelijaká zranění a bolest, ať už to bylo v kriminále nebo pak i nakonec od salesiánů. Toto všechno zračí tu jeho velkorysost a lásku k člověku. A je to odraz jeho zbožnosti. Proto říkám, že jeho zbožnost byla neotřelá. Do jeho zbožnosti zapadá člověk.

Vzpomínám také na jeho vztah k salesiánům. Nesnesl povrchnost, nesnesl faleš. Když vycítil u některých kněží nebo salesiánů jakýsi náznak něčeho takového, byl vůči tomu velmi tvrdý. Je třeba se také zmínit o jedné velmi citlivé věci. Otec Josef velmi trpěl pocitem určitého neuznání ze strany spolubratří salesiánů. Těžce nesl, že v tomto ohledu není uznán, že zůstává jakoby v pozadí. A moje zkušenost je v tom, že tímto pocitem trpěl. Zažil jsem to několikrát v konkrétních situacích. Byl to člověk, který, když byl přesvědčený o správnosti čehokoliv, dovedl jít proti proudu. Pamatuji si, týkalo se to mne a ještě jednoho spolubratra, Jana Ilnáta, když jsme chtěli vstoupit k salesiánům, tak někteří bratři tím nebyli nadšeni, ale díky otci Josefovi jsme se salesiány stali, protože nás právě on zaštitil a zaručil se za nás.

Zažil jsem s ním, jak šel proti proudu i v jiných směrech. Tehdy byl propuštěn z vězení otec Petr Baran a on se ho ujal a ubytovával ho u řádových sestřiček v Opocně, na takové chalupě v oboře. Sestřičky tam nosily jídlo. My jsme tam s otcem Kubínem o něho pečovali, protože na tom byl po propuštění z věznění velmi špatně fyzicky i psychicky. Tak se ho otec Kubín prostě ujal a staral se o něj. Ještě je třeba se zmínit, že byl charismatik. Viděl hodně dopředu. Některé věci, které říkal, měly nadčasový charakter. Jako by viděl trochu za roh, kousek dál. Uměl odhadnout člověka, vidět v něm dobro, uměl se zasadit za to dobro, i když věděl, že ho to bude něco stát. Na pravdu jeho postojů někteří přicházeli až později. V jeho chování byla noblesa, šarm, radost, klid, pokora, zbožnost, otcovství, obětavost a odpuštění.

Pak si také vzpomínám na jeho návštěvy u mě na Novém Hrádku, když jsem tam sloužil jako farář. Přicházel na Štědrý den a spolu jsme slavili štědrovečerní večeři. Nikdy mě tu nenechal samotného, vždycky na Nový Hrádek přijel. V době, kdy působil u Svatého Kříže, byl tento kostel velmi známý. Promítaly se tam diapozitivy, konaly se bohoslužby slova, kostel byl naplněný k prasknutí. Bylo to takové místo setkávání mládeže. Sloužila tam spousta salesiánů, ale otec Kubín to měl na starost. Říkával, že pro Svatý Kříž je

velmi důležité, aby tam byla stálá služba ve zpovědnici, že to by měl Svatý Kříž nabízet jako základní službu. Sám byl neúnavným zpovědníkem. Měl zvláštní charisma duchovního vedení. Mnoho lidí k němu chodívalo ke zpovědi. Ve svátosti smíření byl velmi něžný a velmi milý a vůdcovský. V jiných situacích byl zásadový, ale ve zpovědnici otcovský. Vedle něho tam zpovídalo několik kněží a jeden z takových důležitých zpovědníků byl i otec Josef Horník. Byl už nemocný, na vozíčku. Jednou, když odjížděl z kostela, otočil se ke zpovědnicím a říká: „Měl jsem být ještě hodnější!“ To byl opravdový otrok zpovědnice, tak, jak si to otec Kubín přál. Proto také měl Svatý Kříž po celé Praze nesmírně velké jméno. Josef měl rád dějiny. Velmi rád vyučoval dějepis, vypravoval dějiny světové, církevní. Vždycky to dovedl zahrát, takže jsme si to dobře zapamatovali a on měl radost z toho, že se taky dokážeme zasmát, protože v tom viděl možnost, jak předávat radost, kterou měl ve svém srdci, jak předávat znalosti, které věděl a jak je předávat tak, abychom si to zachovali v paměti. Byl to člověk, který uměl upoutat slovem. Člověk, který měl milou tvář, vyrovnanou tvář, usměvavou tvář, pevnou tvář, otcovskou tvář. A to všechno se promítalo, když hovořil. Když chtěl někomu říci, co měl na srdci, tak se to mnoha lidem nelíbilo. Měl také v zásobě takové přezdívky, kterými chtěl tomu člověku něco dát najevo, takže buď mu to řekl jaksi narovinu, nebo pomocí jedovaté přezdívky. Sám sebe oslovoval „Jedovatý Dědek“. My jsme jej ale takto neoslovovali ani v jeho nepřítomnosti. Pro nás to byl „Pan Kubín“ nebo „Otec Kubín“. Když jsem přišel sloužit ke Svatému Kříži také já, postavil jsem se před kříž, podíval se na něj a řekl jsem: „Vid' Ježíši, že za to může Dědek, že jsem tady já teďka“? Chápal jsem to jako takové pokračování ve stopách otce Kubína.

Rád vypravoval různé příběhy a pohádky, díval se na filmy, pak je vypravoval a předváděl ostatním. Jednou si domů z kostela Svatého Kříže přivedl mladou rodinu. Paní připravovala oběd a on dětem vypravoval pohádku. Seděl v křesle a při tom vypravování si ho Pán povolal na věčnost. On se dlouhá léta modlil modlitbu za šťastnou hodinku smrti. Je to modlitba u salesiánů velmi rozšířená. Dnes vím, že tato modlitba má veliký význam. Takhle jsem chtěl podat svědectví o člověku, s kterým jsem prožil pět let, který se mě nesčetněkrát zastal, nesčetněkrát mi pomohl, nesčetněkrát mi dal rady, které jsou pro mě dodnes živé. Byl mým dobrým duchovním vůdcem. Nepoznal jsem situaci, že by některé věci, které jsem mu svěřil s otevřeným srdcem, nějak využil nebo zneužil. Uměl mlčet. Mohl bych příběhů o otci Kubínovi vyprávět nesmírně mnoho. Myslím, že to podstatné jsem již řekl. Pro mě byl učitelem a vzorem ve své obětavosti a zbožnosti, ve svém postoji k životu, ve svém řeholním životě i v tom, jakým způsobem se stavěl k těm, kteří mu ublížili. Myslím si, že pro mě byl velkou školou, kterou jsem měl možnost projít vedle něho na metru, v semináři, nebo když jsem za ním jezdil jako kněz na Novém Hrádku. Jsou lidé, na které se nezapomíná. V mém životě on je ten člověk a neváhám říci, ke kterému se také obracím s prosbou o přímluvu.

Pavel Messany - varhaník od Svatého Kříže

Moje seznámení s páterem Kubínem bylo velice spontánní. Přivítal mě na jaře v roce 1969 jako samozřejmou součást pracovního týmu nově vznikajícího společenství ve farnosti u Svatého Kříže. Vyzářovala z něj jistota doslova taková, jakou cítí ovce u dobrého pastýře. Jeho gesta byla charakteristická a vždy podtrhávala pravdivost jeho sdělení. Kázání byla krátká a vždy nesla jasnou myšlenku. Dovedl se vcítit do druhého člověka, ale nenechal se ošálit falešným sentimentem. Když vyprávěl svoje zážitky z komunistických vězení, nevystupoval v nich jako hrdina, ale jako člověk, jehož síla tkví v důvěře v Boha. Protože vždy převyšoval své vězňatele a vyšetřovatele, kteří to podvědomě cítili, tak zuřili. O Bohu říkal, že je grand, nikoliv nemilosrdný šafář, který trestá lidi za každou maličkost. Věřím, že tuto představu si dodnes nese mnoho jeho farníků. Měl lásku k dětem a projevoval vůči nim velkou trpělivost. Děti jeho vyprávění napjatě poslouchaly. Proto si ho asi Bůh povolal právě ve chvíli, kdy vypravoval dětem pohádky.

MUDr. Ludmila Kopecká:

Pana Kubína jsem poznala při jedné návštěvě u mého bratra Jaroslava v Jirkově. Pracovali tam spolu a ještě s dalšími salesiány na jakémsi vodním díle. Při prvním setkání mi připadal hodně vznešený, že jsem se ho až bála. Při jednom z dalších setkání jsem ho požádala, zda by mě mohl vyzpovídat. Měli jsme se setkat v Praze na nádraží. Já jsem se toho setkání dost bála a přála jsem si, aby nepřišel. Hlíkala jsem hodiny a chtěla hned odejít, jakmile uplyne domluvený čas. Ale on přišel přesně a já jsem byla potom ráda. Za čas se stal mým stálým zpovědníkem. Setkávali jsme se někde na ulici, když přijel do Prahy za svou sestrou, potom v kostele Svatého Kříže Na Příkopěch. Dovedla jsem k němu i některé známé a scházeli jsme se různě v bytech. Nikdy nepřišel pozdě, byl velmi dochvilný za všech okolností. Líbila se mi jeho noblesa, ušlechtilost, obětavost, zbožnost, vlastně svatost. Nikdy jsem ho neslyšela, že by řekl nějaké neslušné slovo, nikdy o nikom nemluvil špatně, i když jsem věděla, že se mu někteří lidé nelíbí. Byl velmi obětavý, rád dělal druhým radost, v tom

byl velice velkorysý. Když jsem se mnohdy cítila vůči němu zavázána, tak jen řekl, že to mám vynahradit u někoho dalšího. Někdy se zdálo, že je vůči druhým až marnotratný, ale na sobě šetřil. Jednou jsem ho navštívila bez ohlášení, on právě večeřel. Jedl čaj se suchým chlebem, ale hned obojí uklidil. Velmi často jsem ho viděla s růžencem v ruce, nebo před svatostánkem. O Pánu Bohu říkával, že je Grand, že si Jeho lásku a štědrost vůbec nedokážeme představit. Když sloužil mši svatou nebo při svátostech, se mi zdál ještě vznešenější. Byl takový důstojný, že jsem cítila velikost a svatost nadcházející chvíle. Byl velmi vzdělaný a sečtělý. Uměl nádherně a velmi zajímavě a často napínavě vyprávět. Když jsem si knihu, o které vyprávěl, koupila, tak to v ní nebylo zdaleka tak napínavé a krásné jako v jeho vyprávění. Měl úžasný dar humoru. S ním se nikdo nemohl nudit, byl ohromný vypravěč.

Páter Josef Kubín *13. 12. 1912 - + 22. 3. 1992.

(zpracoval Jan Ihnát, SDB)